

paa at gjøre Sagen faa forstaaelig som muligt; hvorvidt ærede Medlemmer virkelig have forstaaet den, skal jeg ikke udtale nogen Mening om. En nødvendig Betingelse for, at de Sagkyndige, forsaavidt de ere her i Thinget, kunne komme til at instruere andre ærede Medlemmer her, er, at der forhandles, det sker ikke ved at affjære Forhandlingen og staaende Behandlingen af Sagen. Hvis man virkelig vil have en Behandling, hvor de Sagkyndiges Mening kan komme frem, maa man forhandle. I Anledning af, at det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) udtalte, at man skabede en Sag ved at fremsætte den, naar man ikke kunde sætte den igjennem, og at han yttrede, at jeg tog feil, hvis jeg troede at kunne sætte den igjennem, saa vil jeg sige, at jeg selvfølgelig ikke er saa bornert, at jeg i dette Dieblit vilde sige, at jeg troede, at jeg kunde sætte denne Sag igjennem; men jeg havde tænkt mig Muligheden af en Forhandling, som kunde føre et Skridt videre. Det er maasse eiendommeligt for os Soldater, at vi ikke lade os stræmme af et enkelt afflaaet Angreb. Hvis man gjorde det, vandt man aldrig Seir. Nei, man skal angribe Fjenden den ene Gang i Fronten, den anden Gang i Flanken og tredie Gang fra begge disse Punkter og saa fremdeles, idet man stadig har Diet aabent for de Chancer, der gives. Saaledes opfatter jeg Sagen, og derfor ligger det nær for mig at fortsætte paa samme Maade, som jeg har gjort, selv om Sagen ikke i dette Dieblit kan sættes igjennem. Det undrer mig, at netop det ærede Medlem ikke kan respektere en saadan Udholdenhed, der vises fra deres Side, der føre denne Sag frem, det ene Aar Et og det andet Aar et Andet, thi det ærede Medlem har jo selv i det for Landet saa skjæbnesvangre Aar vist en Udholdenhed, som jeg sympatisherde med, men som Mange ikke syntes om, men han viste den, og derfor har han ogsaa min Sympathi for den Udholdenhed, som han viste den Gang, da Mange mente, at han skulde gjøre noget Andet.

Forslagsstilleren (Bjosen): Den høitærede Krigsminister har opretholdt den formentlige Rigtighed af sine Udtalelser under denne Sags 1ste Behandling i Landsthinget, som jeg havde citeret efter dettes Tidende, med Hensyn til Bælgerbefolkningens Kompetence til at have en Mening om militære Sager, men har nu i sine Udtalelser fremsat dem i en anden Form, for saa vidt som han kun mente dermed at have fralagt Bælgerbefolkningen Sagkundskab.

Det er denne Sagkyndighed eller Sagkundskab, der har sværmet os om Ørene under alle disse Forhandlinger, og man har aldrig rigtig kunnet faae fat paa, hvad det var, man egentlig mente dermed, thi Sagkundskaben svinder undervejs ind, og begrændses af saa snævre Grændser, at der for en enkelt Sag kan antages kun at være en eneste sagkyndig Mand i Landet, og undertiden ubvides dens Grændser, saaledes at det er overordentlig svært at faae fat paa, hvad man mener. Jeg havde citeret den høitærede Krigsministers Udtalelser i Landsthinget, netop fordi vi her overfor det Spørgsmaal, der her foreligger, og som har Interesse for os, havde faaet en Definition af, hvad han har ment med denne Sagkundskab, idet han udtrykkelig sagde, saaledes som jeg før oplæste det, at med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal have Fæstninger eller ikke, hvorvidt Kjøbenhavn skal befæstes eller ikke, hvorvidt vi skulle anlægge Fæstninger i Sylland eller ikke, har Bælgerbefolkningen og altsaa dens Repræsentanter efter hans Mening ingen begrundet og berettiget Mening. Det er denne Definition af dette svævende Begreb, Sagkundskaben, jeg har søgt at drage frem og flaa fast, fordi det har en umiddelbar og aktuel Interesse for os nu i dette Dieblit at høre Regjeringens Mening om, hvilke Grændser vor Doms Berettigelse og Betydning overhovedet har. Den Debat, der er ført i Dag, har jo, som ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, bredt sig adskilligt ud over, hvad det egentlige Æmne er, nemlig Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Det er kun den, der foreligger til Behandling; jeg har søgt at holde mig strengt til det foreliggende Æmne og skal derfor nu til Slutning føre Tanken tilbage dertil. Det er et Forslag om Henviisning til Folkethingets Beslutning af 19de November f. A., og denne Beslutning gif ud paa at udtale, at Thinget maatte anse det for ønskeligt at forhandle om Reformen med den nuværende Regjering, og jeg skal i den Anledning kun sjoie til, at har der været nogen Sag, hvorpaa denne Beslutning af 19de November rettelig kunde og kan anvendes, er det netop det foreliggende Forslag. Thi den første Betingelse for, at man kan naae til en frugtbar Forhandling, altsaa til det Modsatte af en ønskesløs Forhandling, er dog, at man har Tillid til det foreliggende Forslag, at der virkelig er Alvor deri, at der er en alvorlig Villie fra Regjeringens Side til at føre den Sag, den har foreslaaet, til Ende. Er ikke denne Betingelse tilstede, er det jo øiensynligt, at